



**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-82(7)/14/JS

Warszawa, 28 stycznia 2015 r.

DECYZJA DIH-1/ 7 /2015

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.), art. 1 ust. 3 i art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 148 z późn. zm.) oraz art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 669 z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Prowansja Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie od decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej nr PO.210.JH.163.2014.AB z dnia 10 października 2014 r. (nr akt sprawy: DP.8361.177.2014), którą wymierzono ww. przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 1.500 zł (słownie: tysiąc pięćset złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu dwudziestu jeden partii lodów, nieodpowiadających jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej z uwagi na nieprawidłowe oznakowanie, **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 26-29 sierpnia 2014 r. przez inspektorów reprezentujących Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie, zwanego dalej „*Mazowieckim WIIH*”, restauracji Pizza Pai w C.H. Auchan w Płocku przy ul. Wyszogrodzkiej 140, należącym do przedsiębiorcy Prowansja Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, zwanego dalej również „*stroną*”, oceniono i zakwestionowano prawidłowość oznakowania dwudziestu jeden partii lodów oferowanych do sprzedaży bez opakowań o łącznej wartości 5.026,24 zł, tj:

- lody pn. śmietankowe w ilości 5,20 kg, w cenie 55,60 zł/kg o wartości 289,12zł;
- lody pn. baby blue w ilości 2,80 kg, w cenie 55,60 zł/kg o wartości 155,68zł;
- lody pn. biała kawa w ilości 3,25 kg, w cenie 55,60 zł/kg o wartości 180,70zł;
- lody pn. zakrecone w ilości 4,05 kg, w cenie 55,60 zł/kg o wartości 225,18zł;
- lody pn. sorbet truskawkowy w ilości 5,85 kg, w cenie 55,60 zł/kg o wartości 325,26zł;
- lody pn. gruszkowe w ilości 3,80 kg, w cenie 55,60 zł/kg o wartości 211,28zł;

- lody pn. czekoladowe w ilości 5,00 kg, w cenie 55,60 zł/kg o wartości 278,00zł;
- lody pn. orzech laskowy w ilości 3,85 kg, w cenie 55,60 zł/kg o wartości 214,06zł;
- lody pn. tiramisu w ilości 5,10 kg, w cenie 55,60 zł/kg o wartości 283,56zł;
- lody pn. sorbet mango w ilości 5,00 kg, w cenie 55,60 zł/kg o wartości 278,00zł;
- lody pn. sorbet melon w ilości 4,50 kg, w cenie 55,60 zł/kg o wartości 250,20zł;
- lody pn. sorbet cytrynowy w ilości 4,70 kg, w cenie 55,60 zł/kg o wartości 261,32zł;
- lody pn. sorbet tropikalny w ilości 5,45 kg, w cenie 55,60 zł/kg o wartości 303,02zł;
- lody pn. bakaliowe w ilości 5,80 kg, w cenie 55,60 zł/kg o wartości 322,48zł;
- lody pn. owoce leśne w ilości 2,05 kg, w cenie 55,60 zł/kg o wartości 113,98zł;
- lody pn. jogurt naturalny w ilości 4,20 kg, w cenie 55,60 zł/kg o wartości 233,52zł;
- lody pn. śmietana z czekoladą w ilości 5,60 kg, w cenie 55,60 zł/kg o wartości 311,36zł;
- lody pn. rafaello w ilości 4,90 kg, w cenie 55,60 zł/kg o wartości 272,44zł;
- lody pn. sorbet malinowy w ilości 1,80 kg, w cenie 55,60 zł/kg o wartości 100,08zł;
- lody pn. waniliowe w ilości 4,80 kg, w cenie 55,60 zł/kg o wartości 266,88zł;
- lody pn. orzech czekoladowy w ilości 2,70 kg, w cenie 55,60 zł/kg o wartości 150,12zł.

W miejscu sprzedaży ww. lodów na wywieszkach dotyczących danego środka spożywczego lub w inny sposób w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom nie podano nazwy producenta oraz wykazu składników – co stanowiło naruszenie treści § 17 ust. 1 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 10 lipca 2007 r. w sprawie znakowania środków spożywczych (Dz. U. z 2014 r., poz. 774 t.j.), zwanego dalej „*rozporządzeniem w sprawie znakowania*”. Nie podano także do wiadomości konsumentów informacji o składnikach alergennych użytych do wytworzenia ww. lodów.

Zakwestionowane partie lodów zostały dostarczone do placówki (na podstawie faktury VAT FV/LO/14/08-0015 z dnia 14 sierpnia 2014 r. wystawionej przez Farutex Sp. z o.o. Farutex Oddział Łódź, ul. Szaniawskiego 5, 92-617 Łódź) w opakowaniach zbiorczych producenta (kuwety o pojemności 5 l), które zawierały m.in. informacje o nazwie i adresie producenta, składzie surowcowym, dacie minimalnej trwałości

Powyższe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z dnia 29 sierpnia 2014 r. (nr akt kontroli: DP.8361.177.2014). Przedstawiciel kontrolowanego podpisał protokół nie zgłaszając uwag.

Pismem z dnia 12 września 2014 r. (znak jw.), Mazowiecki WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 669 z późn. zm.) – zwaną dalej „*ustawą o jakości*

handlowej”, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu ww. dwudziestu jeden partii lodów nieodpowiadających jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej z uwagi na nieprawidłowe oznakowanie. W piśmie tym poinformował także o przysługującym stronie prawie do zapoznania się z aktami sprawy oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Jednocześnie wezwał stronę do przekazania informacji o wielkości obrotów uzyskanych w ostatnim roku rozliczeniowym.

Strona skorzystała z przysługujących jej uprawnień i w dniu 17 września 2014 r. przesłała pismo, w którym poinformowała, że stwierdzone nieprawidłowości zostały usunięte jeszcze przed wszczęciem postępowania administracyjnego w niniejszej sprawie, w związku z powyższym, zdaniem strony, na podstawie art. 105 Kpa prowadzenie postępowania stało się bezprzedmiotowe i powinno zostać umorzone. Strona podała także wielkość obrotu spółki za 2013 r. oraz przesłała zestawienia dotyczące nazw producentów i wykazów składników zakwestionowanych lodów.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją nr PO.210.JH.163.2014.AB z dnia 10 października 2014 r., Mazowiecki WIIH wymierzył przedsiębiorcy Prowansja Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, karę pieniężną w wysokości 1.500 zł (słownie: tysiąc pięćset złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu dwudziestu jeden ww. partii lodów, nieodpowiadających jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej z uwagi na nieprawidłowe oznakowanie.

Pismem z dnia 24 października 2014 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 Kpa o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania pierwszej instancji w całości.

Strona organowi pierwszej instancji zarzuciła:

- naruszenie art. 105 § 1 Kpa poprzez jego niezastosowanie polegające na wydaniu decyzji w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej w sytuacji, gdy należało postępowanie administracyjne umorzyć, wobec jego bezprzedmiotowości, bowiem naruszenie przepisów prawa zostało przez stronę usunięte przed wszczęciem postępowania,
- naruszenie art. 7 i 77 § 1 Kpa poprzez niedokładne wyjaśnienie stanu sprawy oraz niewyczerpujące rozpatrzenie materiału dowodowego, które powinno doprowadzić do podjęcia decyzji o umorzeniu postępowania.

Uzasadniając odwołanie strona stwierdziła, że wobec faktu złożenia wyjaśnień i poinformowania, że uchybienia zostały usunięte, organ administracji nie powinien w ogóle wszczynać postępowania w sprawie. W opinii strony w sprawie tej wystąpiła bezprzedmiotowość pierwotna, tj. postępowanie zostało wszczęte, mimo że nie było ku temu podstaw faktycznych i prawnych. Zdaniem strony skoro zaś postępowanie zostało wszczęte, być może zanim organ administracji zdążył zapoznać się z wyjaśnieniami, to postępowanie w pierwszej instancji powinno zakończyć się umorzeniem.

Ponadto strona zauważyła, że jej zdaniem Mazowiecki WIIH ustalając wysokość kary pieniężnej w wysokości 1.500 zł, biorąc pod uwagę przesłanki zawarte w art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, zobowiązany był je uzasadnić. Strona po raz kolejny podkreśliła, że stwierdzone nieprawidłowości zostały niezwłocznie usunięte, a organ pierwszej instancji wymierzając karę, nie próbował dociec, jak długo stan niezgodności z prawem przed wszczęciem postępowania istniał. Z jej punktu widzenia ten fakt powinien zostać ustalony przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czy stopnia zawinienia, gdyby nałożenie kary pieniężnej było uzasadnione.

Pismem z dnia 14 listopada 2014 r. (znak DIH-023-82(4)/14/JS), Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę Prowansja Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 Kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Ustawa o jakości handlowej w art. 4 ust. 1 stanowi, że wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Oznakowanie środków spożywczych, jak wynika z art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej, jest jednym z elementów jakości handlowej.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, artykuły rolno-spożywcze wprowadzane do obrotu są oznakowane.

W myśl przepisu regulacji zawierającej wymagania w zakresie jakości handlowej, to jest art. 1 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektywy Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011 r., s. 18 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 1169/2011”, stosuje się je do podmiotów działających na rynku spożywczym na etapach łańcucha żywnościowego, na których ich działania dotyczą przekazywania konsumentom informacji na temat żywności. Ma ono zastosowanie do wszelkich środków spożywczych przeznaczonych dla konsumenta finalnego, w tym do środków spożywczych dostarczanych przez zakłady żywienia zbiorowego i do środków spożywczych przeznaczonych do dostarczenia do zakładów żywienia zbiorowego.

Zgodnie z art. 44 ust. 1 ww. rozporządzenia 1169/2011, w przypadku oferowania środków spożywczych do sprzedaży konsumentom finalnym lub zakładom żywienia zbiorowego bez opakowania lub w przypadku pakowania środków spożywczych w pomieszczeniu sprzedaży na życzenie konsumenta lub ich pakowania do bezpośredniej sprzedaży:

- a) przekazanie danych szczegółowych określonych w art. 9 ust. 1 lit. c) jest obowiązkowe (tj. wszelkich składników powodujących alergię wymienionych w Załączniku II rozporządzenia 1169/2011);
- b) przekazanie innych danych szczegółowych określonych w art. 9 i 10 nie jest obowiązkowe, chyba że państwo członkowskie przyjmie przepisy krajowe zawierające wymóg przekazania części lub wszystkich tych danych szczegółowych, lub elementów tych danych szczegółowych.

Jednocześnie, jak wskazuje ust. 2 tego artykułu, państwa członkowskie mogą przyjmować przepisy krajowe dotyczące sposobu udostępniania danych szczegółowych lub elementów danych szczegółowych, o których mowa w ust. 1, oraz - w stosownych przypadkach - form ich wyrażania i prezentacji.

Jednym z takich przepisów krajowych jest wydane w oparciu m.in. o ustawę o jakości handlowej rozporządzenie w sprawie znakowania środków spożywczych. Stanowi ono, w § 17, że w przypadku środków spożywczych bez opakowań lub pakowanych przy sprzedaży, oprócz nazwy środka spożywczego podaje się m.in.:

- 1) nazwę albo imię i nazwisko producenta,
- 2) wykaz składników,
- 3) klasę jakości handlowej albo inny wyróżnik jakości handlowej, jeżeli zostały one ustalone w przepisach w sprawie szczegółowych wymagań w zakresie jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych lub ich grup albo jeżeli obowiązek podawania klasy jakości handlowej albo wyróżnika wynika z odrębnych przepisów.

Informacje te podaje się w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom.

Przepis ten – obowiązujący w dniu kontroli oraz dniu wydania zaskarżonej decyzji - został uchylony na podstawie art. 4 ustawy z dnia 7 listopada 2014 r. o zmianie ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych oraz ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz.U. z 2014 r. poz. 1722). Powyższe wymogi w zakresie znakowania żywności oferowanej bez opakowań (luzem) są obecnie zawarte w § 19 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 29), zwanego dalej „*rozporządzeniem w sprawie znakowania*” i są spójne z wcześniej obowiązującymi.

Należy zauważyć, że - w przeciwieństwie do sprzedaży żywności w formie opakowanej - w przypadku wyrobów oferowanych luzem oznakowanie w miejscu sprzedaży stanowi praktycznie jedyne źródło informacji dla nabywcy o rodzaju i właściwościach środka spożywczego.

Zgodnie z art. 8 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. L 31 z 1.2.2002, s. 1 z późn. zm.) – zwane dalej „rozporządzeniem nr 178/2002”, prawo żywnościowe ma na celu ochronę interesów konsumentów i powinno stanowić podstawę dokonywania przez konsumentów świadomego wyboru związanego ze spożywaną przez nich żywnością.

W myśl art. 17 ust. 1 tego rozporządzenia, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów. Zgodnie z art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 1169/2011 bez uszczerbku dla ust. 2-4 podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się że wymogi te są spełnione.

Ustawa o jakości handlowej stanowi w art. 40a ust. 1 pkt 3, że każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł. Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia, na mocy art. 40a ust. 5 tej ustawy, stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów.

W przedmiotowej sprawie strona wprowadziła do obrotu dwadzieścia jeden partii lodów, nieodpowiadających jakości handlowej z uwagi na brak wymaganego prawem oznakowania, co zdaniem Mazowieckiego WIIH naruszało obowiązujące przepisy. Mając na uwadze powyższe, Mazowiecki WIIH uznał, iż należało wymierzyć karę pieniężną w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej. W opinii Prezesa UOKiK ustalenia kontroli wskazywały na popełnienie czynu opisanego w tym przepisie, a więc były podstawą do wymierzenia kary pieniężnej.

W złożonym odwołaniu strona nie kwestionowała ustaleń kontroli, ale wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania pierwszej instancji w

całości, z uwagi na fakt, że stwierdzone w trakcie kontroli uchybienia zostały natychmiast usunięte, jeszcze przed wszczęciem postępowania administracyjnego. W opinii strony w sprawie tej wystąpiła bezprzedmiotowość pierwotna, tj. postępowanie zostało wszczęte, mimo że nie było ku temu podstaw faktycznych i prawnych. Zdaniem strony, skoro zaś postępowanie zostało wszczęte, być może zanim organ administracji zdążył zapoznać się z wyjaśnieniami, to postępowanie w pierwszej instancji powinno zakończyć się umorzeniem.

W ocenie Prezesa UOKiK powyższe stanowisko strony na gruncie stanu faktycznego i prawnego sprawy nie zasługuje na uwzględnienie. W pierwszej kolejności należy wskazać, że sam delikt administracyjny, czyli czyn zabroniony określony w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, powstał w momencie wprowadzenia do obrotu środków spożywczych o niewłaściwej jakości handlowej, ujawnienie zaś tego deliktu w toku kontroli przez Mazowieckiego WIIH zainicjowało wszczęcie postępowania administracyjnego zakończonego wydaniem decyzji wymierzającej stronie karę przewidzianą w tym przepisie. Kontrola stanowi, w tym przypadku, narzędzie do ujawniania czynów zabronionych (deliktów administracyjnych), decyzja administracyjna zaś narzędzie techniczne do egzekwowania przepisów prawa poprzez wymierzanie kary za stwierdzony w trakcie kontroli czyn zabroniony (delikt administracyjny). Prezes UOKiK wskazuje, że przepis art. 40a ust. 4 ustawy o jakości handlowej jest jednoznaczny. Stanowi, że kara pieniężna, o której mowa m.in. w art. 40a ust. 1 pkt 3 wymierzana jest w drodze decyzji (podkreślenie Prezesa UOKiK) przez właściwego ze względu na miejsce przeprowadzenia kontroli wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej. W związku z powyższym przedmiot postępowania administracyjnego istniał w momencie dokonania czynu zabronionego. I do tego stanu faktycznego odnosi się zaskarżona przez stronę decyzja.

Należy podkreślić, że przepis art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej jest wyrazem odpowiedzialności administracyjnej, która ma charakter obiektywny. Sam fakt zachowania noszącego znamiona deliktu administracyjnego, a więc zachowania naruszającego wynikającą z przepisu sankcjonowanego normę zakazu wprowadzania do obrotu nieodpowiadających jakości handlowej produktów, uzasadnia zastosowanie sankcji administracyjnej w odniesieniu do podmiotu naruszającego ten zakaz (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 stycznia 2013 r. sygn. akt VI SA/Wa 1501/12, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 19 grudnia 2012 r. sygn. akt II GSK 1823/11 i z dnia 6 lutego 2013 r. sygn. akt II GSK 2171/11).

Ponadto należy zauważyć, że już w protokole kontroli z dnia 29 sierpnia 2014 r. podpisanym przez menedżera restauracji poinformowano o skutkach prawnych wynikających z art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej za wprowadzenie do obrotu artykułów rolno – spożywczych nieodpowiadających jakości handlowej określonej w przepisach oraz odpowiedzialności za nieprzestrzeganie przepisów prawa żywnościowego.

W niniejszej sprawie bez najmniejszej wątpliwości stwierdzono, że strona popełniła czyn opisany w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, a więc organ pierwszej

instancji zobligowany był do wymierzenia kary pieniężnej. Nie ma przy tym znaczenia, że na skutek przeprowadzonej kontroli strona usunęła nieprawidłowości, bowiem nie zmienia to faktu, że niedopełniła swojego obowiązku i nie uwidoczniała dla konsumenta wymaganych prawem informacji.

W związku z przedstawionymi wyżej argumentami w przypadku postępowania administracyjnego prowadzonego w na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej nie występowała bezprzedmiotowość, która jest warunkiem umorzenia postępowania na podstawie art. 105 § 1 Kpa. W orzecznictwie sądowym powszechnie wyrażane jest stanowisko, zgodnie z którym bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego, o której stanowi przepis art. 105 § 1 Kpa oznacza, że brak jest któregoś z elementów materialnego stosunku prawnego, wobec czego nie można wydać decyzji załatwiającej sprawę przez rozstrzygnięcie jej co do istoty. Bezprzedmiotowość postępowania rozumiana jest jako brak przedmiotu postępowania. Tym przedmiotem jest konkretna sprawa, w której organ administracji państwowej jest władny i jednocześnie zobowiązany rozstrzygnąć na podstawie przepisów prawa materialnego o uprawnieniach lub obowiązkach indywidualnego podmiotu. Bezprzedmiotowość zachodzi więc wtedy gdy sprawa, która miała być załatwiona w drodze decyzji albo nie miała charakteru sprawy administracyjnej jeszcze przed datą wszczęcia postępowania, albo utraciła taki charakter w jego toku. W niniejszej sprawie żadna z takich sytuacji nie miała miejsca.

Odnosząc się do zarzutu braku uzasadnienia przesłanek zawartych w art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej przy ustalaniu przez Mazowieckiego WIIH wysokości kary pieniężnej, Prezes UOKiK zauważa, że organ pierwszej instancji uwzględnił w uzasadnieniu decyzji wszystkie przesłanki przewidziane w tym przepisie, tj.: stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów. W świetle tego przepisu katalog przesłanek, jakie powinny być uwzględnione przy wymierzaniu kary jest zamknięty, zatem zarzut strony dotyczący braku ustalenia przez organ pierwszej instancji długości trwania stanu niezgodności z prawem przed wszczęciem postępowania, jest niezasadny. Analizując prawidłowość wykonania dyspozycji wynikającej z art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, Prezes UOKiK zważył, co następuje:

- w odniesieniu do oceny przez organ pierwszej instancji przesłanki stopnia szkodliwości czynu, należy stwierdzić iż zawsze dla organu punktem odniesienia jest konsument i naruszenie jego interesów, poprzez ocenę rozmiaru i rodzaju stwierdzonych nieprawidłowości. Dlatego też organ pierwszej instancji prawidłowo uznał, iż brak wymaganych informacji przy dwudziestu jeden partiach lodów naruszał w sposób istotny interesy i prawa konsumentów, gdyż utrudniał im to dokonanie właściwego wyboru zgodnego z ich oczekiwaniami. Zarzut strony, że organ nie próbował dociec, jak długo stan niezgodności z prawem przed wszczęciem postępowania istniał nie ma żadnego znaczenia, bowiem gdyby kontrola nie miałaby miejsca prawdopodobnie nadal naruszane

byłoby prawo – obowiązkiem strony jest zapewnienie dla konsumentów wymaganych z mocy prawa informacji;

- oceniając stopień zawinienia organ pierwszej instancji właściwie wziął pod uwagę, że nieprawidłowości powstały u przedsiębiorcy, który powinien znać przepisy dotyczące oznakowania artykułów rolno-spożywczych oraz dochować należytej staranności aby towary wprowadzane do obrotu były prawidłowo oznakowane. Ustalenia kontroli, stanowiące podstawę wydania zaskarżonej decyzji, nie pozostawiają wątpliwości, że strona nie zastosowała się do obowiązków nałożonych na nią przepisami prawa żywnościowego w zakresie jakości handlowej, a więc odpowiedzialność strony za nieprzestrzeganie tych przepisów jest ewidentna. Nawet, jeśli stwierdzone nieprawidłowości były wynikiem niezamierzonych działań i zostały niezwłocznie usunięte, nie powoduje to wyłączenia odpowiedzialności w tym zakresie. Nieinformowanie w oznakowaniu produktów o ich właściwościach i cechach stanowi niedopełnienie obowiązku zapewnienia zgodności oferowanych produktów z wymogami powszechnie obowiązującego prawa żywnościowego szczególnie, że – jak wykazała kontrola – przedsiębiorca dysponował wymaganymi informacjami, ponieważ zostały one podane na zbiorczych opakowaniach ww. lodów. Prawo to nie przewiduje możliwości zwolnienia się z tego obowiązku i stanowi, że jego celem jest ochrona interesów konsumentów. Wbrew opinii strony Mazowiecki WIIH określając stopień zawinienia uwzględnił podjęte przez stronę działania naprawcze i przekazany przy piśmie z dnia 17 września 2014 r. szczegółowy wykaz składników dwudziestu jednej partii lodów. Biorąc powyższe pod uwagę Prezes UOKiK stwierdził, że zarzut strony w tym zakresie jest bezprzedmiotowy;
- w kwestii zakresu naruszenia organ pierwszej instancji słusznie zauważył, że zostały naruszone obowiązujące przepisy ustawy o jakości handlowej w zakresie oznakowania środków spożywczych, mające na celu ochronę konsumentów. Przepisy te zostały ustanowione w celu zapewnienia konsumentom podstawowych informacji o nabywanych środkach spożywczych bez konieczności podejmowania dodatkowych działań zmierzających do ich uzyskania. Brak wymaganych oznaczeń jest równoznaczny z tym, że przeciętnemu konsumentowi nie dostarczono ważnych danych o produkcie, co istotnie naruszało jego interes przy podejmowaniu decyzji o zakupie. Co więcej, niepodanie konsumentom informacji o występujących składnikach alergicznych naruszało przepisy dotyczące bezpieczeństwa żywności i mogło stwarzać zagrożenie dla zdrowia i życia konsumentów;
- przy ocenie dotychczasowej działalności przedsiębiorcy zarówno organ pierwszej instancji oraz Prezes UOKiK wzięli pod uwagę fakt, iż przedsiębiorca ten nie był dotychczas karany za naruszenie przepisów prawa żywnościowego, co znalazło odzwierciedlenie w wysokości kary;

- przesłanka dotycząca wielkości obrotu została również uwzględniona przez organ pierwszej instancji przy ustalaniu wysokości kary. Mazowiecki WIIH wziął pod uwagę dane dostarczone przez stronę o wielkości obrotów uzyskanych w roku ubiegłym, a także informację, że spółka prowadzi działalność w sektorze gastronomicznym w następstwie nabycia części przedsiębiorstwa w dniu 15 lipca 2014 r., w skład którego weszła m.in. przedmiotowa restauracja Pizza Pai w CH Auchan w Płocku. Według oświadczenia strony wskazana wielkość obrotów dotyczy działalności z okresu gdy działała ona pod firmą Maszyny Pralnicze Sp. z o.o.

W przedmiotowej sprawie najniższy możliwy wymiar kary pieniężnej, o której mowa w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej wynosi 500 zł, natomiast najwyższy – 25.131,20 zł, wyrażony jako pięciokrotność wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie do obrotu nieprawidłowo oznakowanych dwudziestu jeden ww. partii lodów o łącznej wartości 5.026,24 zł (tj. 5 x 5.026,24zł). W omawianym przypadku, stronie wymierzono karę w wysokości 1.500 zł, czyli niespełna 30 proc. wartości zakwestionowanych partii lodów a jednocześnie stanowiącej zaledwie 6 proc. możliwej do wymierzenia kary.

W opinii Prezesa UOKiK ustalenia kontroli odnoszące się do braku oznaczeń w miejscu sprzedaży łącznie dwudziestu jeden ww. partii lodów bez opakowań wskazywały na popełnienie czynu opisanego w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, a więc były podstawą do wymierzenia kary określonej w tym przepisie. Organ drugiej instancji nie znalazł podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji Mazowieckiego WIIH oraz umorzenia postępowania w tej sprawie, o co wnioskowała strona w odwołaniu.

W ocenie Prezesa UOKiK wymierzona kara jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży dostępne były tylko artykuły rolno-spożywcze odpowiadające jakości handlowej, a także będzie najmniej uciążliwa z możliwych dostępnych środków. Jednocześnie wymierzona kara, zgodnie z art. 17 ust 2 rozporządzenia 178/2002, spełnia funkcję prewencyjną i represyjną, skłaniając kontrolowanego do przestrzegania przepisów o jakości handlowej, zwłaszcza z uwagi na wykazane powyżej niedopełnienie należytej staranności w zakresie zapewnienia prawidłowego oznakowania ww. artykułów rolno-spożywczych

Odnosząc się zarzutu naruszenia art. 7 i 77 § 1 Kpa poprzez niedokładne wyjaśnienie stanu sprawy oraz niewyczerpujące rozpatrzenie materiału dowodowego, Prezesa UOKiK, uważa, że akta sprawy dokumentują ustalony stan faktyczny, jego analizę oraz końcowe wnioski organu pierwszej instancji. Z akt tych jednoznacznie wynika, że w toku postępowania stwierdzono naruszenie określonych przepisów prawa, oraz że ustalono podmiot odpowiedzialny za popełnienie tego czynu. Organ pierwszej instancji wyjaśnił podstawy prawne decyzji wraz z przytoczeniem przepisów prawa oraz przedstawił tok rozumowania, które przeprowadził. Merytoryczne rozstrzygnięcie kończące przeprowadzone postępowanie posiadało, zdaniem Prezesa UOKiK, rzetelną podstawę w postaci zebranego materiału

dowodowego i odpowiednie umocowanie w przepisach prawnych. Twierdzenie strony, że w sprawie doszło do naruszenia ww. przepisów Kpa, nie znajduje uzasadnienia.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Warszawie w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Kara pieniężna staje się zaległością w przypadku, gdy nie zostanie uiszczona w terminie.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, jak wynika z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nieuiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749 z późn. zm.).

z up. PREZESA
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Inspekcji Handlowej
Dariusz Łomowski

Otrzymują:

- 1. Prowansja Sp. z o.o.**
ul. Postępu 21
02-676 Warszawa
2. Mazowiecki Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Warszawie
3. a/a